

ရောင်ပြတ်နိုး
ရင်ထဲကမေ

အခန်း (၁)

မေချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ... သွက်သွက်လေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကိုပင် လုံးဝဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဒီနေ့ အလုပ်ဝင်ရမည့်နေ့လည်း ဖြစ်၍ ... နောက်မကျစေရန် လှမ်းသွားရသည်။ ။ ချစ်ရဲ့ အကျင့်က အိပ်ရာထနောက်ကျခြင်းပင် ... အလုပ်ကို လက်ကျောတင်းအောင် မလုပ်ချင်။ သူမ အလုပ်ရတာတောင် ကံကောင်းပဲ။

“ချစ်ရင် ... ညီမလေးအတွက် မမ စိတ်ပူတယ်၊ တကယ်ပါပဲ ... ညည်းလေး ယောက်ျားရရင်တော့ ခက်မယ်”

“အမယ်လေး ... မမ ဘာမှ မပူနဲ့ ... ချစ်က ဘယ်တော့မှ ယောက်ျား မယူဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစေအပါး ကျေးကျွန် မလုပ်ဘူး”

စကားကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောသေးတယ်။ ချစ်က အိပ်မယ်။ စားမယ်။ အပျင်းကြီးမယ်။ ပေါ့ပျက်ပျက် နေတတ်တဲ့ အကျင့်က မကောင်းတာ ... ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သိနေပါသည်။ ။ မမကြီး မေနန္ဒက မိဘမဲ့လေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတာကိုး ... မိဘအမွေအနှစ် နည်းနည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ... မမကြီးနန္ဒကပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း အေးဆေးတော့နေနိုင်သည်။ ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း မမကြီးပဲ ဒိုင်ခံလုပ်၏။ ဒါတောင် ချစ်က ဉာဏ်မကောင်းဘူး။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်တာ တောင် အမှတ်က အောင်မှတ်တွေကပ်လျက်

“မမကြီးရဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ပါပါလား ချစ်လေးရယ်”

“မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ပျင်းပါတယ်ဆိုမှ ... ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ လုပ်မယ်၊ ချစ်က အဝတ်အစားလှလှပပဝတ်ပြီး သွားချင်တာ”

“ချစ်လေးရယ်”

မမကြီး မနိုင်ဘူး။ နေလရောင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ယူနီဖောင်းကို ကြိုက်သည်။ ။ စကဒ်တိုတို နောက်ကွဲလေး ... အင်္ကျီပုံစံကလည်း စမတ်ကျနေ၏။ ဝင်းဝင်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းနေသည် ။

“ချစ်လေးကြောင့် ခက်တယ်၊ အနာဂတ်မရှိ၊ ရည်မှန်းချက်တွေလည်း မရှိနဲ့ ”

“အနာဂတ်ရှိပါတယ်”

“ဘာလဲ ...”

“ဖရောင်းချက်”

“ချစ်လေးနော်”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည် ။ မမကြီးက တပျစ်တောက်တောက်ချစ် နောက်ပြောင်ပြောဆိုပြီး ထွက်လာတာပါ။ မမကြီးက အလုပ်ဝင်မယ့်ချစ်ကို ဆုံးမလို့ မဆုံးတော့ ဟိုလိုနေ ဒီလိုနေနှင့် စကားတွေက မဆုံးပေ ... ချစ်က နေလရောင်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သက်သာတယ်။ မပင်ပန်းဘူးဆိုလို့ ပါ။

“ညည်းလေးကို ဘယ်သူကများ အလုပ်ခန့်လိုက်တာလဲဟယ် ... မမကြီး စိတ်ပူတယ်”

“မန်နေဂျာမမကလေ”

“ဟုတ်လား”

“မမကြီး စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ ... နေလရောင်ကုမ္ပဏီက ကြော်ငြာကုမ္ပဏီလေ ... ချစ်နဲ့ လိုက်တယ်”

“အမယ်လေး ... ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကြီးပျဲ အလုပ်သက်သာလို့ တဲ့ ... ညည်းလေးကို ခန့်လို့ ကတော့ ဖွတ်ဖွတ်တက်ပဲ”

“မမကြီးကလည်း ချစ်က ချောတယ်လေ ... ဥမ္မာဒဏ္ဍိတို့ ပပဝတီတို့ ထိုင်ငိုသွားမယ်”

“သေစမ်း”

“ကြော်ငြာကုမ္ပဏီဆိုတာ အလှအပလိုအပ်တယ်၊ အရည်အချင်းမလိုဘူး”

မမကြီး ... ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မမကြီးရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမစကားတွေ နားထောင်နေရတာနှင့် ချစ် ရုံးတောင်နောက်ကျတော့မယ်။ ညကလည်း ဗီဒီယိုကြည့်နေ၍ အိပ်ရေးက မဝ ... မမကြီး အတင်းအိပ်ခိုင်းလို့ သာ ...

“စတက်တဲ့ နေ့မှာ အလုပ်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ပုတ်ကြီးတဲ့ အကျင့်နဲ့ နောက်ကျမှ အိပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေကို ပြင်ရမယ်”

ချစ်ကိုယ်ချစ်လည်း သိသည်။ အကျင့်ဆိုးတွေက အများကြီးပဲ ... အလုပ်စလျှောက်တာတောင် မန်နေဂျာမမ မေးတာတွေ အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြေနေတာကို အလုပ်ခန့်သည်။

“မမကြီးကြောင့် ... ဆုံးမစကားတွေ နားထောင်ရတာ ခေါင်းကိုမူးတယ်”

အပြေးအလွှားသွားနေရင်း စိတ်တွေလည်း ပူပြီး နာရီက ကုမ္ပဏီအလုပ်ဝင်ချိန် ကပ်လာနေသည်။

“အွန်န့်”

“ဟင်”

“အမေ့”

“ဂျလွမ်း ... လွမ်း”

တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ... ချစ်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား တဲ့ ထမင်းချိုင့်လေး ပြုတ်ကျသွားကာ ... တစ်စစီဖြစ်သွားသည်။ ပတ် ဝန်းကျင်မှာ လည်း ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး ချစ်တစ်စစီလိမ့်သွားတဲ့ ချိုင့်တွေကိုလိုက်ကောက်ရင်း သူမ ဝင်တိုက်မိတဲ့ သူ့ကို မကြည့်မိ ... မိ န်းကလေးတစ်ယောက်က ကူညီ၍ လိုက်ကောက်ပေးနေသည်။

“ကျွန်မ ကောက်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်”

သူမ ဝင်တိုက်မိတဲ့ လူက လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမတောင်းပန်ဖို့ လည်း မေ့သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေပြာသွားပြီး ရှက်လည်း ရှက်၍ မကြ ည့်ရဲ ...

“ကလေးမတို့ သွားကြပါ။ ဦးလေးတို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါပဲ”

သန့်ရှင်းရေးသမားကြီးက ဝင်ကူ၍ ချစ်တို့ ထွက်လာကြသည်။

“ရှင်က လူသစ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်မက တစ်ပတ်ရှိနေပြီ၊ ကျွန်မနာမည် ခင်ပါ”

“ကျွန်မနာမည်က မေချစ်သူပါ။ ချစ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျေးဇူးပဲနော် ခင် ... ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စတင်တယ်။ ပြဿနာကစပြီ။ ကုမ္ပဏီမှာ ဟိုးလေးတစ် ကျော်ကျော် ဖြစ်တော့မှာ ပဲ ... ရှက်လိုက်တာ”

“ရှင် ဝင်တိုက်လိုက်တဲ့ သူက ဘယ်သူလဲသိလား”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“နေလရောင်ကုမ္ပဏီရဲ့ MD ဦးလမင်းထိန်လေ”

“ဟင် ... ဘာ”

ဘုရားရေ ...

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တဲ့ ... သွားပါပြီ။

သေလိုက်တော့ ...

သားသားနားနားနှင့် သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားတဲ့ လူ။

ချစ် ပြာပြာလုပ်နေတာ ... MD ကတွေ့သွားပြီထင်တယ်။

“ချစ်က အလုပ်နောက်ကျပြီထင်ပြီး အပြေးအလွှားသွားနေမိတာပါ”

“ရုံးတက်ရမယ့်အချိန်က နာရီဝက်တောင် လိုပါသေးတယ် ချစ်ရယ် ... နာရီကြည့်ပါဦး”

“ဟယ် ဟုတ်သားပဲ ... ချစ် နာရီအကြည့်မှားတာပဲ ... သေချင်လိုက် တာနော်”

“ကျွန်မ နောက်ကျပြီထင်လို့ သုတ်သုတ်လျှောက်လာတာလေ။ သူက ရှေ့ကသွားနေတာပါ။ ချစ်က ဝင်တိုက်တာ ... သေချင်တယ်။ သေချင်တ ယ်။ ကံဆိုးလိုက်တာ”

ချစ် အားနာလိုက်တာ ... MD ကချစ်ကို အထင်သေးသွားပြီ။ မန်နေဂျာမမက ချစ်ကို ဘာကိုသဘောကျလို့ အလုပ်ခန့်လိုက်သည် မသိဘူး။ နာမည်တော့ ပျက်ပါပြီ။

“ကျွန်မကိုအလုပ်ခန့်တဲ့ မန်နေဂျာမမတော့ မျက်နှာပျက်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဦးလမင်းထိန်ရဲ့ လက်ထောက်လေ ... ရှယ်ယာဝင်တွေ ထင်တယ်”

ချစ် ဘယ်လောက် ရှုပ်ပလာလုပ်လဲ။ MD ကိုမှ ဝင်တိုက်မိတယ်လို့ မျက်နှာပူလိုက်တာ ...

“ကဲပါ ချစ်ရယ် ... ဖြစ်ပြီးပြီပဲ ... မန်နေဂျာမမနာမည်က ခင်သော်ကတဲ့ ”

“မမကို အားနာတယ်၊ မမက ချစ်ကို အလုပ်ခန့်ပေးတာလေ”

“ထားလိုက်ပါတော့ အလုပ်မှာ တော့ မမှားယွင်းစေနဲ့ ပေါ့ ချစ် ... အားမငယ်ပါနဲ့ ... ခင်ရှိပါတယ်”

“ကူညီပါနော် ခင်”

“အင်း ...”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မင်း မန်နေဂျာသော်ကကို သွားတွေ့လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

မမသော်ကကိုသွားတွေ့ပေမယ့် ... ချစ်သွားတော့ အပြင်ထွက်နေသည် တဲ့

“မရှိဘူး၊ မန်နေဂျာမမက လိုအပ်ရင်ခေါ်မယ်တဲ့ ... အခုအပြင်သွား

နေတာတဲ့ ... တော်ပါသေးတယ် ခင်ရယ် ... ချစ် တွေ့ရမှာ ကြောက်နေ တာလေ”

“ချစ် ...”

“ဟင် ...”

“မျက်နှာထားကို တည်တည်နေ ... ဘာမှ ကျွတ်မနေတဲ့ ပုံစံမျိုး”

“ဟုတ်တယ် ... လူသစ်က ကျွတ်နေရင် ... ဖိချင်ကြမှာ ”

ချစ် မျက်နှာထားကို တင်းပစ်သည် ။ MD နှင့် ဝင်တိုက်မိတာ နှာခေါင်းရှုံ့ချင်နေ ကြ မှာ အသေအချာပဲ ... မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဖြစ်သွားပြီပဲ”

“မင်းအတွက် ... နေရာပဲ ချစ်”

“ခင်ရှိနေပေလို့ ပဲ တစ်ယောက်ထဲဆို ထူပူပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရ မှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျေးဇူးပဲ ခင်ရယ်”

ချစ် နေရာလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ... ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ တော့ ... ရှက်သည် ။ ချစ် မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ဘယ်နေရာကိုမဆို ခပ်ရဲရဲလေး ဝင်ထွက်သွားလာနေခဲ့သူပါ။

“ညည်း ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာမလုပ်နဲ့ ... သတိထားနေ ... မျက်နှာက အစ တည်တည်နေ ... လူသစ်ဆိုတော့ နာမည်ပျက်စေမယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်မိစေနဲ့ နော် ချစ်လေး”

မမကြီးနန္ဒ တတွတ်တွတ်မှာ လိုက်တဲ့ ကြားက ချစ်က ဖြစ်ရသည် ။ ခင်ရှိနေပေလို့ နည်းနည်း နေသာထိုင်သာရှိတာပါ။ ခင်က သူမကို အလုပ်တွေသင်ပေးသည် ။ အားလည်း ပေးသည် ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေကလ

ညင်း ချစ်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ကဲ့ရဲ့ နေကြတာလား။ ချစ် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွတ်ရမှာ လဲ။

“ကိုထိန်က သဘောကောင်းပါတယ် ချစ်ရ ... ဝန်ထမ်းတွေကိစ္စ ကို ယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက်ဘူး”

“ကိုထိန်”

“အင်းလေ ... သူ့ကွယ်ရာမှာ ကိုထိန်ပဲခေါ်ကြတာ ... သူ့ရှေ့မှာ တော့ ဦးလမင်းထိန်လို့ တရိုတသေ ခေါ်ကြတယ်”

“ကိုထိန် ... ကိုထိန် ... ဒီအပြစ်အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါစေ၊ အလုပ်က မထုတ်ပါစေနဲ့ ”

“ရှင်ကတော့လေ”

“ချစ်က ကြော်ငြာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ချင်တာပါ”

“တကယ်ပါ ရှင့်ကို မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရှင်က အရမ်း လှတယ်”

“အိုး... ခင်ရယ် ... အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ ... ဒါမြှောက်တဲ့ စကား မှ မဟုတ်တာ ... ကျွန်မ ချောတဲ့ လှတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ကျွန်မ ကိုမြင်လိုက်တဲ့ သူတိုင်းက ပြောကြတာလေ”

“အမယ်လေး ... ပြောမိတာတော့ မှားပါပြီ”

“ကျွန်မကို မြင်လိုက်တဲ့ လူတိုင်းက နှစ်ခါပြန်မကြည့်တဲ့ လူမရှိဘူး သိလား”

“ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ ”

“အဟိ”

နှစ်ယောက်သား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။ ချစ်တို့ နှစ်ယောက် စားပွဲချင်းကကပ်လျှက် ... စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောမဆုံး ... ချစ်လည်း ဟန်ဆောင်နေရတာမကြိုက် ... စိတ်ကျဉ်းကြပ်သည်။ ခင်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား ...

“ဟဲ့ ချစ်”

“ဟင် ...”

“ရှင်နဲ့ မန်းနေဂျင်းနဲ့ က ဒီလိုပုံစံမျိုး စပြီးတွေ့ဆုံကြရတယ်ဆိုတော့ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး စတင်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ”

“ဖူးစာဖက်တွေလေ”

“တော်ပါပြီဟာ ... ဖူးစာဖက်ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုထိန်က စည်းကမ်းကြီးတယ်ဆို”

“စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ မျက်နှာထားတင်းတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ အရောတဝင် မနေဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာ လည်း ကုမ္ပဏီခွဲတွေရှိတော့ ခရီးထွက်နေတာက များ တယ်လေ ... ဒီမှာ အုပ်ချုပ်တာက မမသော်ကပဲ ချစ်”

ချစ်ကို အလွယ်တကူအလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ မန်နေဂျာမမ ... သဘောကောင်းလားဟု ချစ်ကမေးတော့ ... မမသော်က အရမ်းဘဝမြင့်တာတဲ့ ... ကိုထိန်နဲ့ ဘာညာလို့ တောင် ပြောနေကြတာ။ မာနကြီးကြီးပဲတဲ့ ...

“အရမ်းစေ့စပ်တယ်၊ ဇီဇာလည်း ကြောင်တယ် ချစ် ... ရှင့်ကိုရွေးတာ လှလို့ နေမှာ ”

“ဟုတ်လိုက်တာ ... ဒီနေ့ ခင်တစ်ယောက် အမှန်တွေချည်းပဲ ပြော

နေတယ်”

“အဟင်း ... ဟင်း ...”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တဟီဟီရယ်မောကြသည်။ ။

“ရှင်လည်း ကြည့်လုပ်နော် ချစ် ... မန်နေဂျင်းကြီး ကိုထိန်ကိုမှ ဝင်
တိုက်ရတယ်လို့”

“ဟိ... ဟိ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ချစ်က ရယ်လျှင် ... တဟားဟား အော်ရယ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလေ
ရာ ... စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ နမော်နမဲ့နှင့် တဟား
ဟားအော်ရယ်ပစ်မိသွားသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

“ဟေ့ ... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ... ဘာဖြစ်လို့ အော်ဟစ်ရယ်နေရတာလဲ ... ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲနေတယ်လို့ ထင်နေလား”

“ဟင်”

“ဟာ”

မမဒါရိုက်တာ ခင်သော်ကပဲ ... မျက်နှာထားက တည်တင်းပြီး ... မာနတွေက ထင်းနေသည်။ ။ ချစ်နှင့်ခင် မျက်နှာငယ်ငယ်လေးများ ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ သေလိုက်တော့ ... တစ်နေ့လုံး ချစ် ဘာမှ အဆင်မချောခဲ့ ... ပြဿနာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်၍ ထပ်၍ လုပ်မိနေပြန်သည်။ ။ မမသော်က စတိုင်လ်ကအပြည့် ... ငွေကြေးအရလည်း အရမ်းချမ်းသာပြီး ပညာတတ် ... နိုင်ငံခြားမှာ ငယ်ငယ်လေးထဲက ပညာသင်လာတာတဲ့ ...

“မေချစ်သူ”

“ရှင် ...”

“ညည်း ... ထမင်းချိုင့်မှောက်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ညည်း ဘာစားမှာလဲ”

“ရှင်”

“မမသော်ကဆီက တစ်ဝက်လာယူလိုက်”

“ဟို ... ရပါတယ် မမ ... ချစ် မစားတော့ပါဘူး၊ ဝယ်စားလိုက်ပါမယ်”

“လာယူပါ ချစ် .. မမလည်း မကုန်ပါဘူး၊ အခန်းထဲလာခဲ့”

“ဟုတ်”

ဒါရိုက်တာ ခင်သော်က ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည် ။ သဘောကောင်းသားပဲ ... ချစ်ကို တရင်းတနှီးနဲ့ ... နာမည်ကိုတောင် ချစ်တဲ့ ... အခုမှ ရောက်လာတဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ်လေးအား အရေးတယူ ... တရင်းတနှီး ဆက်ဆံနေ၍ ဝန်ထမ်းတွေ အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေကြသည် ။

“ဟဲ့ ချစ် ... အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာပဲနော် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုမဆက်ဆံဘူး၊ ရှင့်ကျမှ ”

“ရုပ်ချောလို့ ထင်တယ်”

“အရေးထဲ ကြော်ငြာကဝင်နေပြန်ပြီ”

“သွားရမှာ လား”

“သွားလေ”

“တစ်ယောက်ထဲ”

“သွားလေ ... ဒါရိုက်တာမမက အရေးတယူဆက်ဆံတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ ... သတ္တိရှိစမ်းပါ”

သူမတို့ နှစ်ယောက် အော်ဟစ်ရယ်မောမိတာပင် အပြစ်မယူဘဲ ... ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထမင်းစားဖို့ ပြောနေသေးသည် ။ ဘာတွေလဲ ... ချ

စံတောင် လန့်လာတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကတော့ အတင်းပြောကြတော့မှာပဲ ... ခင်က ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝင်သွားတဲ့ ...

“သွားလေ ... ဒါရိုက်တာ မင်းကိုသဘောကျရင် ... သူ့အနား ခေါ်ထားချင်ခေါ်ထားမှာ ”

“သွားမယ်ဟာ ... ဆူချင်ဆူ ပြောချင်ပြော ... အပြစ်ကနှစ်ခုတောင် ... လူရှေ့သူရှေ့မှာ မဆူတာဘဲ ကျေးဇူးတင်တယ်ဟယ်”

“သွားပါ”

ချစ် ခပ်တည်တည်ပဲ ထပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သတ္တိတွေမွေးလာတာတောင် ကျောထဲက စိမ့်ချင်သည်။ ။

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

ဒါရိုက်တာမမကို ချစ် စေ့စေ့မကြည့်ရဲ ... မျက်နှာလေးငုံ့၍ ထိုင်နေသည်။ ။

“မေချစ်သူ”

“ရှင်”

“မမ ပြောစရာရှိလို့ ”

“ရှင် ... ပြောပါ မမ”

“ချစ်က အရမ်းပဲချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလို့ မမသတ်မှတ်မိတယ်”

“အဟက်”

“မရယ်နဲ့ ... မမက မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“အခုတောင် မမထမင်းချိုင့်ထဲက နှိုက်စားမှာ နော်၊ ချစ်မှာ ဘာမှ ကျွေးစရာမရှိဘူး”

“မမက တွေ့တွေ့ချင်း ရုပ်ရည်လေးချောလို့ စွဲမက်စရာကောင်းလို့ အလုပ်ခန့်လိုက်တာ”

“အရည်အချင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ချစ်က ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မလေးပါ”

မင်း ညံ့ဖျင်းလို့ ... ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်းနေ့ရင်းဒါရိုက်တာကို ဝင်တိုက်တာလေ။ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မလေး ...

“မင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းအစတွေ ရှိနေတယ်လို့ မမစိတ်ကသိနေတယ် မေချစ်သူ”

“အထင်တွေမှားနေပြီလားမမရယ် ... တကယ်အသုံးမကျတာနော် ချစ် ဝန်ခံပါတယ်”

“မင်းကို မမသင်ပေးမယ်”

“မမရယ် သင်ပေးပါ ... ချစ် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လိုအပ်ရင်လည်း ဆုံးမပေးပါနော်”

မမသော်ကက ... အနားမှာ ရှိနေတဲ့ သူမလက်ထောက်ကို ထမင်းဟင်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ လှမ်းညွှန်ကြားသည် ။ ချစ်ဟန်ကျသွား၏။ ပိုက်ဆံကုန်ကျ သက်သာသွားသည် ။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း သင်တန်းတက်ရမယ် ချစ် ... မင်းကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကိုလမင်းထိန်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနေရာ ခန့်မယ်”

“ရှင်”

ချစ် မျက်ဝန်းတွေ လမင်းကြီးလောက်ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားပြီဟု ပင် ထင်မိသည်။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... နားပင် မလည်နိုင်တော့ ... ခပ်ညှိ ညှိမိန်းကလေး ဘယ်နေရာမှ အသုံးမကျဘူး။

“မမ”

“ပြော”

“မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်၊ ချစ်က ရှုပ်ပြာပြာလေ၊ ကိုလမင်းထိန်က သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်တဲ့ နေ့မှာ တောင် အမှားက နှစ်ခု ... ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အမှားတွေလေ”

ကျောင်းစာမှာ လည်း ညှိ ... အိမ်မှုကိစ္စလည်း မသိ ... အပျင်းထူ၏။ ဒီလောက်ကြီးတော့ ချစ် မမှန်းချင်။ အလုပ်ထုတ်ပစ်ခံရမှာ ရှက်သည်။ မမသော်က ဘုမသိဘမသိ အထင်ကြီးနေတာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ရုပ်ချောတာ နဲ့ ပဲ ကိုလမင်းထိန်က လက်ခံမည်မထင်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ပင် ကြောက်နေမိသည်။

“မင်း စိတ်ပူစရာမလိုဘူး ချစ် ... မမ တာဝန်ယူတယ်၊ မမရွေးချယ် ပေးရင် သူ လက်ခံတယ်လေ”

ကိုလမင်းထိန်က မမကြီးနှင့် ရွယ်တူလောက်ဖြစ်မည်။ ရုပ်ရည် ချောမောခန့်ထည်သူပါ။ ချစ်နှင့် ဝင်တိုက်မိတာ အရေးအရာပင် မလုပ် ... ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်မက ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဉာဏ်လည်း ထိုင်းတယ်၊ ချောတာလေးပဲ ရှိတာနော်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချောကြောင်း ထည့်ပြောရသေးသည်။

“မင်းကို လေ့ကျင့်ပေးမှာ ပါ။ ဘာမှ မသိတဲ့ အဖြူရောင်သက်သက် က ပိုပြီး သင်ကြားပြသ လေ့ကျင့်လို့ လွယ်တယ်”

“ဖြစ်ပျံ့မလား မမရယ်”

“ဖြစ်တယ်၊ မမရှိပါတယ်၊ ချစ်လေးကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပျံ့မလား၊ လက်ခံပါ”

“ဟုတ်”

မမသော်ကက အတင်းပဲတောင်းဆိုနေ၍ ချစ် လက်ခံလိုက်သည် ။ မမကြီးနန္ဒကတော့ စိတ်ပူဦးမယ်။ ချစ် ကံထလာတာများ လား။ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

“ချစ်ရယ် ... စိတ်ပူနေတာဟ ... ရှင် အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“အင်း ပြေတယ်”

“မမ ဘာတွေပြောလဲ”

“နောက်မှ ...”

လောလောဆယ် သူမ ရလာတဲ့ ရာထူးကိုပြောလျှင် တစ်ခန်းလုံး ဝက်ဝက်ကွဲအံ့ဩသွားမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။ ခင့်ကိုတော့ ကြိတ်ပြီး ပြောပြရမလား။

“ထမင်းဟင်းတွေ အများကြီးပဲဟာ ... ဝိုင်းစားကြပါဦး၊ ချစ်တစ်ယောက်တည်း မကုန်ဘူး”

“စားမယ်၊ မမသော်ကတို့ အိမ်က ဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ အဆင့်မြင့်တယ်ဟာ ... အကောင်းဆုံး စားဖိုမှူးတွေ ငှားထားတာ”

နှစ်ယောက်သား ... မမသော်ကပေးလိုက်တဲ့ ဟင်းတွေထမင်းတွေ

ကို အားပါးတရ စားကြသည်။ ။

“ချစ်”

“ဟင်”

“ပြောပြလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“မမက ရှင့်ကို ဘာပြောလဲလို့ ”

“အမယ်လေး ... ဟတ်ချိုး ... ဟတ်ချိုး ... ထမင်းတွေတောင် သီးကုန်ပြီ၊ ဟတ်ချိုး”

ချစ် အသဲအသန်ချေနေ၍ တစ်ခန်းလုံး ပြူးပြုကြည့်ကြသည်။ ။ ချစ်က ဖြစ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်လိုက်ရင် စားကောင်းနေတုန်း ခင်က ထမင်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

“ပြောပြပုံမယ် ခင်ရယ် ... မင်းကို ပြောပြချင်နေတာပါ”

“ပြောဟာ ... စိတ်ဝင်စားတယ် ... ထမင်းကို ဒီလောက်အလောတကြီးစားနေရလား”

“ခင်”

“ပြော”

“အရမ်းလန့်မသွားနဲ့ နော် ...”

“ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်မကိုလေ မမက ဦးလမင်းထိန်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးအဖြစ် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမယ်တဲ့ ”

“ဘာ ...”

ခင်တစ်ယောက် ... အံ့ဩပြီး ဘာဆိုတဲ့ အသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အံ့ဩလွန်းလို့ ... ကိုထိန်က အရမ်းဇီဇာကြောင်တဲ့ လူပျိုကြီး ... စည်းစနစ်လည်း ကြီးတယ်၊ ရှင် ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခင်က ရှင့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မသိဘူးလေဟာ ... မမဒါရိုက်တာက အတင်းကြီးပဲ ... ချစ်မှာ မမြင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“မမဒါရိုက်တာကတော့ အရမ်းတော်ပါတယ်၊ ရှင့်ကို လှလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုထိန် အစည်းအဝေးတွေ ဘာတွေတက်ရင် လူတွေစိတ်ဝင်စားစေချင်လို့ ထင်တယ်”

“ချစ်က အဲဒီလောက်အထိ လှတာလား”

“အင်း”

“စား”

“သူများ ဟင်းတွေနဲ့ များ ”

“ညနေ ဝယ်ကျွေးပါ့မယ် ... ချစ် လှတဲ့ ချောတဲ့ အကြောင်းပြောရင် ကြိုက်သလောက်သာပြော”

“အရူးပဲ”

“ငကြောင်မပါ ထည့်ပြောဦး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။ ။ ခင်နဲ့ ချစ်က တစ်ခဏလေး

အတွင်းမှာ ပင် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်သွားကြသည် ။ ပြောမနာ
ဆိုမနာ ... ခင်က ပွင့်လင်းသည် ။ ရိုးသားသူဟု ချစ်မြင်ထားသည် ။

“ချစ်”

“ဟင်”

“ဆက်စားလေ ... စောစောကတော့ အသည်းအသန်စားနေပြီးတော့
”

“ဟင့်အင်း ... မစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် တာဝန်လေးပြီး စိတ်ညစ်တယ်”

“ရှင် ကြိုးစားပေါ့”

“ချစ်က စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲနှင့် ... အရမ်းကိုကြိုးစားရမှာ လေ၊ မမ
ကတော့ သူရှိပါတယ်တဲ့ ... စိတ်တောင် ပူ လာပြီ၊ သူသဘောကျပါ့မ
လား၊ ငြင်းပစ်လိုက်ရင် ရှက်စရာကြီး”

တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့လည်း ချစ် စိတ်ညစ်သည် ။
တာဝန်ကြီးကြီးတွေကို ချစ် ထမ်းဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ မမက ဘာ
သဘောနဲ့ ခန့်ထားလိုက်တာလဲ။ ချစ် ထမင်း ဆက်မစားနိုင်တော့ ...

“ချစ်ရယ် ... တွေးပြီး ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ။ မမ ဒါရိုက်တာက အ
ရည်အချင်းရှိပါတယ်၊ မန်နေဂျင်းကို ပိုင်လို့ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ရှင်က
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေထက်တောင် ချောသေးတယ်”

“စားစား ... သူများ ဟာတွေ”

ချစ်ကတော့ မလွယ်ဘူးဟု ဘဲ ထင်ထားသည် ။ ကိုလမင်းထိန်ကို ဘ

ယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့ ... သတ္တိရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်တစ်
ယောက် ခူးတုန်ချင်သည်။ ။

“ချစ်ကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသုံးမကျဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ ...
အလုပ်လျှောက်တာတောင် အင်တာဗျူးမေးမှာ ကြောက်နေတာ၊
မဖြစ်ပါဘူး ကြိုးစားရမယ် ... ကိုလမင်းထိန်လုံးဝ လက်ခံသွားစေရမ
ယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ”

“အောင်မြင်ရမယ်၊ မေချစ်သူ လုံးဝအောင်မြင်ပါစေ”

သူမ ရယ်မောပစ်လိုက်ပေမယ့် ... စိတ်က ပေါ့ပါးမသွားပါလား။ ရ
င်ကလေးလေး ... ချစ် ပျော်နေမိသလိုလိုတော့ရှိသည်။ ။ မမကြီးသိသွား
ရင်လည်း အရမ်းဝမ်းသာမိနေမှာပဲ ... ညီမလေးကောင်းစားမှာ ကို အ
လိုလားဆုံး မမကြီးပါ။

“ညည်းလေးရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ မမကြီး ဗေ
ဒင်တွက်ထားတယ်သိလား ... ညီမလေးချစ်က အသက်အရွယ်ရလာ
တာနှင့်အမျှ ကြီးပွားချမ်းသာမှာ တဲ့ ”

မမကြီးပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်မိလာသည်။ ။ ဖြစ်နိုင်တာ
ပဲ ... ဗေဒင်မှန်နိုင်တယ်။ ချစ် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အလုပ်တာ
ဝန်တစ်ခုပါပဲ။ မမကြီးကိုတော့ ဝမ်းသာအားရ ပြောပြချင်သည်။ ။

*